

[Preben Lange]

ninger, at vi kun kan løse vore alvorlige problemer uden for EF.

Grønlands befolkning er ganske enkelt for presset til, at vi kan påtage os at blive i EF for at løse andre EF-landes problemer, f. eks. deres fiskeri- og ressourceproblemer.

Sluttelig vil jeg sige, at jeg har forstået på statsministerens udtalelser i forbindelse med den nye regerings tiltræden, at der ikke vil blive ændret i regeringens tidligere beslutninger og dens aftaler med hjemmestyret. Jeg ser derfor frem til, at der i løbet af dette folketingsår og forhåbentlig snart optages forhandlinger mellem regeringen og landsstyret om en dyrtidsregulering af det danske bloktilskud til Grønland. Som det virker nu, bliver den reale værdi mindre og mindre. Den reale værdi bliver spist op af inflationen.

Lindenskov (S):

I sin redegørelse ved folketingets åbning i oktober gav statsministeren udtryk for regeringens politik for at få det danske samfund i en beskæftigelsesmæssig og økonomisk balance.

Selv om valget i december ikke gav statsministeren den samme parlamentariske styrke, vil jeg gerne medvirke til, at det politiske sigte fastholdes.

Jeg har tilsluttet mig den socialdemokratiske gruppe her i tinget, men vil dog understrege, at jeg først og fremmest vil tale færingerne sag.

Der tales meget i disse tider om nødvendigheden af at bruge alle tænkelige muligheder for at stabilisere samfundsøkonomien og om, at man bør bruge også utraditionelle metoder til bekæmpelse af arbejdsløsheden. Selvfølgelig må vi gøre det, der er muligt for at få så mange hænder i arbejde som muligt.

Jeg vil inderligt håbe, at det parlamentariske fundament, der skal til for at bringe samfundsøkonomien i orden og dermed nedbringe arbejdsløsheden, ikke mindst blandt ungdommen, bliver tilvejebragt. Selv om det er en gentagelse af det, der er sagt før, siges det ikke ofte nok: det er en absolut nødvendighed for det færøske samfund, at vi kan bevare grundlaget for vort samfund som fiskerination. Ganske vist kan vi opvise ganske positive resultater af fiskerigrænseudvidelsen til 200 sømil, der skete i 1977, men vi må erkende, at det har sine omkostninger at skulle

oparbejde et nogenlunde stabilt fangstfelt i det forholdsvis nye område, og vi må se i øjnene, at der vil gå år, før vi kan påregne resultater, der blot nogenlunde erstatter de fangstfelter, vi tabte ved Island, Grønland, Norge, i Nordsøen og andre steder. De årligt tilbagevendende forsøg på at etablere nye fangstmuligheder til erstatning for dem, vi mistede, beløber sig til meget store summer, og dog ser det ud til, at de vellykkede forsøg på det nærmeste hugges fra os i samme øjeblik, de giver resultater. Det gav f. eks. bonus med rejseforsøgsfiskeriet oppe ved Svalbard i efteråret, ligesom laksefiskeriet nord for Færøerne har givet gode resultater til erstatning for tabt terræn.

Det er muligt, at EF-aftalen med Færøerne går i orden i disse timer eller måske i denne uge, men det kan aldrig være rigtigt at bruge den gammelkendte kur, hvorefter der beskæres så kraftigt, at vi til stadighed må ofre uhyre summer på opdagelsesrejser efter nye erstatningsfangstfelter, endog til så fjerne steder som Afrika og Sydamerikas kyster, i områder, hvor vi naturligt nok ikke har den nødvendige tekniske viden. Dette burde være bevis nok for, at vort eksistensgrundlag fremdeles er truet.

Vi mener fortsat, at EF i realiteten ikke udviser det maksimum af forståelse, som EF burde over for et 100 pct. fiskeriafhængigt samfund som det færøske. Den amputerede fiskeriaftale, vi endelig fik i oktober 1981, er et klart bevis herfor. Når vi til trods herfor kan melde, at den færøske eksport i 1981 for første gang har overskredet 1 mia kr., skyldes dette bedre markedspriser, en bedre udnyttelse af den moderne færøske fiskeindustri, en større fangstandel af højværdifisk, til trods for at den totale fiskefangst i 1981 faldt med hele 20 pct. i forhold til 1980, en nedgang på 30.000 t. Men tager vi de investeringer i betragtning, der er medgået til at frembringe denne eksportværdi, bl. a. forsøgsomkostningerne, nyt eller indkøbt materiale såvel i land som til skibe, må vi nok erkende, at der til stadighed øves en kraftig økonomisk indsats for blot at opretholde det nuværende niveau så nogenlunde.

For første gang i mange år er der ingen tilgang af nybygninger på værft til den færøske fiskeflåde. Dette må være tegn på rådvlidhed, på politisk ustabilitet. Fornyelse har altid været nødvendig for at kunne oprethol-